

ENTREVISTA A

Sara Iglesias

infermera i adjunta de Direcció a l'EAP Granollers Sud – CAP Sant Miquel

Sara Iglesias és infermera des de fa 14 anys. Ha treballat gairebé sempre en atenció primària, excepte durant cinc anys en què va desenvolupar la seva tasca a la Unitat de Cures Intensives de Neonats i a Urgències de Psiquiatria de l'Hospital de la Vall d'Hebron, a Barcelona. Viu a Vilanova del Vallès i des de fa quatre anys treballa al CAP Sant Miquel com a infermera. A més, en fa tres que també és adjunta de Direcció al mateix centre. Des de la seva experiència a primera línia en la lluita contra la Covid-19, aquesta professional sanitària apel·la a la consciència de la ciutadania per fer front a la malaltia amb prevenció i precaució, però també amb positivisme.

Més de 1.000 persones ja han rebut la primera dosi de la vacuna contra el coronavirus. Hi ha hagut bona acceptació?

Entre els professionals del nostre centre l'acceptació ha estat molt bona. Tothom ha sigut molt conscient del que representa estar vacunat. Tots els professionals sanitaris sabem que és la primera esperança real que tenim per poder començar a aturar una mica aquesta pandèmia.

S'ha sentit a parlar de casos de professionals sanitaris d'alguns centres que han tingut reticències per vacunar-se...

Aquí, si algú no s'ha vacunat encara és perquè recentment ha passat la Covid o estava de baixa per la malaltia. Ara esperen la segona tongada per fer-ho. Realment una vacuna mai és obligatòria. S'ha obert el debat de si aquesta havia de ser-ho. Jo crec que la paraula "obligatòria" és lletja, però penso que la gent, i sobretot els professionals sanitaris, hauríem de ser responsables. Al cap i a la fi estem a primera línia.

Com us esteu organitzant per dur a terme la vacunació?

Totes les infermeres de l'Institut Català de la Salut (ICS) hem fet una formació en línia sobre les vacunes que ens aniran arribant de tots els laboratoris al llarg de l'any, sobre la reconstitució i sobre com administrar-la.

I el dia que ens vam vacunar aquí, dues infermeres que havien anat a residències ens van fer la formació

pràctica. A partir de llavors, ens hem vacunat entre nosaltres.

Ara que tenim tan apreses les mesures que hem de seguir, creus que, un cop passada la Covid, quedarà en la gent aquesta consciència per prevenir altres malalties?

Culturalment, com a país, som molt de socialitzar, de tenir contacte físic, i potser ens costarà més redirigir això, però crec que hi ha coses que han vingut per quedar-se, tan bàsiques com el rentat de mans. Quanta gent abans no es rentava les mans en tot el dia! I no dic amb gel hidroalcohòlic, sinó un rentat de mans amb aigua i sabó. Tot té la seva part positiva: la gent segueix mesures higièniques que abans no se seguïen. També és molt important que s'estigui inculcant en nens i nenes mesures com la mascareta. Fins i tot els sanitaris ens estem plantejant si hauríem d'utilitzar la mascareta sempre, amb o sense Covid.

Precisament, gràcies a aquestes mesures, sembla que aquest hivern han disminuït les malalties comunes com gripes o refredats.

És cert que s'ha notat l'ús de la mascareta i el menor contacte social, perquè han disminuït, però seguim fent un gran nombre de visites per patologies habituals.

On més s'ha notat és a Pediatria, perquè els nens i nenes van amb mascareta a classe, quan surten de l'escola ja no van tant al parc, sinó que van directa-

ment cap a casa... és un cicle: si els nens no es contagien de res, tampoc contagien els seus cuidadors.

Com s'organitza el CAP des de la pandèmia?

L'atenció telefònica ha augmentat molt i també la telemàtica: fem videoconsultes i ens relacionem a través de l'aplicació La Meva Salut, que recomano molt per estar sempre en contacte directe amb el professional sanitari. Això no vol dir que haguem deixat l'assistència presencial.

I la feina no ha baixat, al contrari, ha pujat en tots els nivells. En atenció aguda, aquí fem una mitja de 70 a 80 visites al dia, que és força (recordo que quan vaig arribar, en feiem de 30 a 40). La primària de vegades queda en segon pla i no es veu tot el treball que hi ha al darrere. Si es veiés la feina que es fa de 8 a 20 h en un CAP, crec que la gent es quedaria molt parada. El gran canvi que hi ha hagut és la proactivitat dels sanitaris. Abans sempre era el pacient qui hi accedia. Ara nosaltres també anem a buscar els pacients, no els deixem de trucar i atendre, perquè ens trobem gent que no ve, ni demana ser visitada, per por al contagi. Els fem saber que som aquí si passa qualsevol cosa. També ha augmentat molt l'atenció domiciliària, no només per a gent gran.

Com estan els ànims del personal sanitari davant la situació actual i els mesos a venir?

La pandèmia està sent una guerra sanitària per a tots els professionals, no només els sanitaris, també per la gent de neteja, per la d'administració... Ha sigut un canvi radical en la manera de treballar, amb la por, perquè no deixem de ser persones, amb família, i també tenim la incertesa de cap a on anirà tot això. Sempre hi ha altibaixos. És una situació molt difícil i ara és un moment en què comencem a estar cansats d'estar cansats. A més, la majoria de la gent fa les coses molt bé i segueix les restriccions, però el petit percentatge de gent que no ho fa bé és destrossa. Emocionalment, als sanitaris, és el que més ens afecta. Hem passat d'estar al carrer a estar reclusos, i el nostre subconscient ens va creant la necessitat de sortir. Tot plegat és molt desgast, però també és molt gratificant quan veus pacients que evolucionen i se'n surten.

I entre els pacients?

Trobes gent molt positiva i optimista que s'adapta als canvis, i altra que li està costant més. Però ho entenc: tenim avis que fa mesos que no veuen els seus nets,

ni els seus fills; gent que té la família lluny, que no la veu des del març i no sap quan la podrà veure...

I ara, per sort, tenim la tecnologia, les videotrucades, les xarxes socials. Si hagués passat això fa 30 anys, ho hauríem portat pitjor.

Però jo crec que entre totes, hem de tenir esperança i positivisme. Tot passarà i si totes posem una mica de nosaltres, passarà millor.

“La primària de vegades queda en segon pla i no es veu tot el treball que hi ha al darrere. Si es veiés la feina que es fa de 8 a 20 h en un CAP, crec que la gent es quedaria molt parada.”

Com es podria millorar els ànims del personal mèdic i de la societat en general? S'està oferint prou suport psicològic?

Tenim moltes eines, que potser són més desconegudes per la població perquè no es demana ajuda. Des del març hi ha eines en suport telemàtic per a tot: si has patit Covid, si has tingut alguna víctima mortal per la malaltia... Els treballadors socials dels CAP estan treballant com mai. S'està fent una feina molt important.

Quins consells ens donaries per fer front a aquesta situació? Com cal conscienciar encara més per evitar situacions de risc?

Un dels problemes que tenim és la relaxació. Al març tothom estava en estat de pànic i a mesura que ens hem anat desconfinant la gent s'han anat relaxant i un exemple és l'estiu, quan hi va haver molts casos de Covid. Ara les UCI tenen molts casos i molts pacients són gent molt jove sense patologies, que s'han contagiats en algun lloc. Aquesta és la realitat. El que hem de pensar tots és que passarà, però ens hem de conscienciar que costarà encara.

Sara Iglesias preparant proves PCR a una consulta del CAP Sant Miquel, on hi treballa des de fa quatre anys

